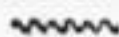

Τὸ κράτος Του δοξάζοντα
τὸν τρέμουσι τὰ ὄντα,
τὸ πᾶν ἐξουσιάζοντα
καὶ πανταχοῦ παρόντα.

Η ΕΣΠΕΡΑ

Μελωδ. Schubert, (das Wirthshaus), Α, σφ. 2

Ὁ ἥλιος ἐκρύβη,
εἰς νέφη πορφυρᾶ,
κ' ἡ μειδιῶσα Φοίβη,
προβαίν' εἰς τὰ νερά.

Τὸν δρόσον ἀναπνέει
ἡ ἀναζῶσα γῆ,
κ' εἰς τοὺς ἀέρας πλέει,
γαλήνη καὶ σιγή.

Ἄστρα κεντοῦν τὸν θόλον
τῶν οὐρανῶν χρυσᾶ,
κ' ἡ αὔρα μυροδόλον
τὸ κέρας της φυσᾶ.

Ἡ πλάσις ὅλη, μία
δοξάζουσα φωνή,
ὑψοῦτ' ἐν ἁρμονίᾳ,
τὸν πλάστην ἐπαινεῖ.

—

Τ' ἀρώματα Τῷ στέλλει
τοῦ ῥόδου ὁ θαλλὸς,
ἢ ἀηδῶν τὰ μέλη,
τὸν ὕμνον ὁ αὐλός·

—

καρδίαι ἀγαπῶσαι
τοὺς πρώτους των παλμούς,
καὶ μυριάδες γλῶσσαι
ἐσπερινούς ψαλμούς.

—

Εὐλογητὸς ὁ πλάσας
ἐσπέραν καὶ αὐγὴν,
τὰς ἀπολαύσεις πάσας
ὁ πέμπων εἰς τὴν γῆν·

—

ὁ ὕπνον ἐπιχρίων,
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
καὶ εἰς τὴν λήθην λύων,
τὰ βάσανα ἡμῶν.

—

Καὶ ὅταν ἐφ' ὑστάτου
μᾶς χορηγῇ Αὐτὸς
τὴν λήθην τοῦ θανάτου,
καὶ τότε εὐλογητός.

